

[Mimi Jakobsen]

med det, men naturligvis må vi da i sagens interesse ønske de to partier held med det.

Jeg tror ikke, jeg behøver at sige, at CD stemmer imod forslaget.

Steen Folke (VS):

Under førstebehandlingen af dette forslag gjorde jeg opmærksom på, at regeringen havde to muligheder i forbindelse med behandlingen af forslaget. Enten kunne man gå sammen med venstrefløjen og sørge for at gennemføre nogle af de reformideer, der virkelig lå i regeringens udspil, om end i stærkt udvandet og uforpligtende form, eller også kunne man gå sammen med højrefløjen, mere konkret især partiet venstre, og trække de sidste tænder ud af reformerne. Det var til at forudse, at det var det sidste, regeringen ville satse på, men trist er det nu alligevel.

Samtlige de ændringsforslag, som ministeren kom med, er indrømmelser til partiet venstre. Som helhed har de gjort et udvandet og uforpligtende forslag endnu mere udvandet og uforpligtende, bl. a. ved at erstatte ordet »skal« med »bør« i en række af forslags punkter.

Under førstebehandlingen trak jeg tre punkter frem som dem, der i særlig grad indeholdt nogle reformpolitiske perspektiver, nemlig punkt 4, punkt 6 og punkt 7. Hvordan er det nu gået med dem? Punkt 4 om adgangen til gennem flere forskellige ungdomsuddannelser at opnå en videregående kompetence er blevet afsvækket. Punkt 6 om uddannelsernes fælles indhold er blevet skamferet til ukendelighed. Punkt 7 er tænderne lige så stille trukket ud af gennem tilføjelsen om, at der kun skal være tale om korte perioder med praktisk beskæftigelse i gymnasiet og HF.

Blandt de mange andre ændringsforslag vil jeg kun nævne et par stykker, da de er mindre vigtige. Ændringsforslag nr. 9 og nr. 12 indeholder moderate og diskrete angreb på henholdsvis gratisprincippet og princippet om, at uddannelserne skal foregå ved en offentligt anerkendt institution. Endelig har man ved ændringsforslag nr. 13 distanceret sig fra en del af den forsøgsvirksomhed, der foregår i dag, og som kunne pege frem mod en egentlig reform af ungdomsuddannelserne.

Foruden alle disse ændringsforslag har venstre fået endnu en indrømmelse, nemlig udtalelsen i betænkningen om, at man vil arbejde for at undgå, at unge tager to uddannelser på samme niveau. Det er hr. Bertel Haarders mærkesag, og her har ministeren skam ellers forsvaret sig ihærdigt over for hr. Bertel Haarder og administrationsdepartementet. Men hr. Bertel Haarders omtale ved første behandling af »den mudderpøl af undladelsessynder og pengegriseri, som fem års socialdemokratisk uddannelsespolitik har sænket os ned i« – ja, det er skam et citat fra folketingets forhandlinger 1979-80, 2. samling sp. 7360 – har åbenbart gjort indtryk på ministeren. Denne udtalelse i betænkningen i forening med beslutningsforslagets punkt 3 og 5, som jeg kritiserede ved første behandling, indebærer en risiko for, at forslaget vil blive brugt til at finde besparelser på ungdomsuddannelserne. Punkt 3 og 5 drejer sig om oprettelse af korte kursus, om kortere EFG-uddannelser og om større fleksibilitet i uddannelserne, altså en modulopbygning, som vil undergrave de eksisterende varige og sammenhængende ungdomsuddannelser. Ingen skal være i tvivl om, at når vi snakker reformpolitik, så er det ikke mindst besparelser, venstre er ude efter, og socialdemokratiet og regeringen har endnu en gang vist sig imødekommende.

Men SF er også med i forliget, kan undervisningsministeren triumferende sige til mig. Det må jeg jo erkende, men jeg begriber det ikke. Så vidt jeg kan se, er der ikke et eneste af de ændringsforslag, der nu er stemt igennem, der har imødekommet SF. Tværtimod burde SF havde stemt imod samtlige de ændringsforslag, jeg har omtalt. Hvad der har fået SF til at tilslutte sig det forlig, som socialdemokratiet reelt havde indgået med de tre borgerlige partier, må guderne vide – eller måske snarere hr. Aksel Larsen i hans grav. Jeg håber i det mindste, at Ømann og Poul Dam og Maigaard bemærker, at det ikke er så galt med SFs venstredrejning.

Det forslag, der nu bliver vedtaget, løser overhovedet ikke nogen af de påtrængende problemer inden for ungdomsuddannelserne. Gymnasiet kan stort set opretholdes i den form, det har i dag. Det ensidige boglige sigte antastes ikke. Nu skal eleverne blot på et par ugers ekskursion ud i arbejdslivet. Det kalder jeg sandelig en reform! Mesterlæren